

เรื่องของสระ

ราชบัณฑิตยสถานมีหนังสือจำนวนมาก ที่ รด ๐๐๐๔/๑๓๕๒ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึง เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อ้างถึงหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คำนวณที่ ศธ ๐๑๐๑/๒๒๕๒ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๓ ว่า สพฐ.ได้รับข้อร้องเรียน เกี่ยวกับการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในเรื่องรูปและเสียงสระ ว่า สระ ๒๑ รูป นั้น จะถือว่ามิกี่เสียง เพราะในตำราหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลป์สารแต่เดิมระบุว่า มี ๓๒ เสียง ส่วนนักภาษาศาสตร์ สมัยใหม่ที่ใช้หลักทางภาษาศาสตร์ระบุว่า มี ๒๑ หน่วยเสียง

เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอแสดงความคิดเห็น ดังนี้

ตำราหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลป์สาร ระบุว่าสระในภาษาไทยมี ๒๑ รูป ๓๒ เสียง นั้น คือ ดังนี้

รูปสระ

ที่	รูป	ชื่อ	วิธีใช้	ตัวอย่าง
๑.	ะ	วิสรรชนีย์	สำหรับประหลังพยัญชนะต้น/ ประสมกับรูปสระอื่น	นะ พระ คละ เถาะ แพะ เจอะ ผัวะ
๒.	ั	ไม้ฝัด/ไม้หันอากาศ	สำหรับเขียนข้างบนพยัญชนะต้น/ ประสมกับรูปสระอื่น	วัง จันทร ชัน รัก ผลัวะ รัว กลัว
๓.	ุ	ไม้ไต่คู้	สำหรับเขียนข้างบนพยัญชนะต้น	ก็ เอ็น แจ็ง เป็ด เกร็ง
๔.	า	ลากข้าง	สำหรับเขียนข้างหลังพยัญชนะต้น/ ประสมกับรูปสระอื่น	มา ปลา เข้า เพราะ
๕.	ิ	พินทุอิ	สำหรับเขียนข้างบนพยัญชนะต้น	ลิขิต วิจิตร คณิต
๖.	'	ฝนทอง	สำหรับเขียนข้างบนพินทุอิ	ดี ลีบ หลีก
๗.	อ	นฤคหิต/หยาดน้ำค้าง	สำหรับเขียนข้างบนลากข้าง และข้างบนพินทุอิ	จำ คำ น้ำ ครี คีจ จิง
๘.	ึ	พินหนู	สำหรับเขียนบนพินทุอิ	ถือ มีด สืบ
๙.	ุ	ดินเหยียด	สำหรับเขียนข้างล่างพยัญชนะต้น	คู กูฯ สุข
๑๐.	ู	ดินคู้	สำหรับเขียนข้างล่างพยัญชนะต้น	คู หมู ครู ลูก สูง
๑๑.	เ	ไม้หน้า	สำหรับเขียนข้างหน้าพยัญชนะต้น	เซ เลว เอก เลข
๑๒.	ไ	ไม้ม้วน	สำหรับเขียนข้างหน้าพยัญชนะต้น	ใช้ ใคร ใจ
๑๓.	ใ	ไม้มลาย	สำหรับเขียนข้างหน้าพยัญชนะต้น	ไข่ ไฟ ไฉน
๑๔.	โ	ไม้โอ	สำหรับเขียนข้างหน้าพยัญชนะต้น	โถ โผล่ ไชว์
๑๕.	อ	ตัวอ	สำหรับเขียนข้างหลังพยัญชนะต้น	รอ ชอบ ร้อย

๑๖.	ย	ตัวยอ	สำหรับเขียนหลังพยัญชนะต้น	เสี้ย เสี้ยว
๑๗.	ว	ตัวอ	สำหรับเขียนหลังพยัญชนะต้น	ตัว รวย
๑๘.	ฤ	ตัวรี	ใช้เขียนเดี่ยวๆ ออกเสียง ริริ หรือ เรอ	ฤ พฤกษ์ ฤทธิ กฤษณ์ ฤกษ์
๑๙.	ฤ	ตัวรือ	ใช้เขียนเดี่ยวๆ ออกเสียง รือ	ฤ อันใดฤ ฤไม่ ฤยี่
๒๐.	ฦ	ตัวลี	ใช้เขียนเดี่ยวๆ ออกเสียง ลี	รกก (อ่านว่า ระ-ล็ก ปัจจุบันไม่ใช่แล้ว)
๒๑.	ฦ	ตัวลือ	ใช้เขียนเดี่ยวๆ ออกเสียง ลือ	ฦ ภาษา ฦสาข (ทั้งหมดเป็นคำที่ใช้ในสมัยโบราณ)

เสียงสระ

ที่	สั้น		ยาว	
	เสียง	รูป	เสียง	รูป
๑.-๒.	อะ	- ะ	อา	- า
๓.-๔.	อิ	- ิ	อี	- ี
๕.-๖.	อึ	- ึ	อือ	- ือ
๗.-๘.	อุ	- ุ	อู	- ู
๙.-๑๐.	เอะ	- ะ	เอ	- ะ
๑๑.-๑๒.	แอะ	- ะ	แเอ	- ะ
๑๓.-๑๔.	โอะ	- ะ	โอ	- ะ
๑๕.-๑๖.	เอะ	- ะ	ออ	- ะ
๑๗.-๑๘.	เออะ	- ะ	เออ	- ะ
๑๙.-๒๐.	เอียะ	- ะ	เอีย	- ะ
๒๑.-๒๒.	เอือะ	- ะ	เอือ	- ะ
๒๓.-๒๔.	อัวะ	- ะ	อัว	- ะ
๒๕.-๒๖.	รี	ฤ	รือ	ฤ
๒๗.-๒๘.	ลี	ฦ	ลือ	ฦ
๒๙.	อ๋า	- ำ		
๓๐.	ไอ	- ำ		
๓๑.	อู	- ำ		
๓๒.	เอา	- ำ		

เสียงสระในภาษาไทยที่สามารถออกเสียงได้ ประมวลได้ ๓๒ เสียง ดังกล่าวข้างต้น เสียงทั้ง ๓๒ เสียง เมื่อเขียนถ่ายถอดออกมาเป็นตัวเขียน ล้วนแล้วแต่ใช้รูปสระใน ๒๑ รูป นี้ ทั้งนี้ เสียงสระบางเสียงใช้รูปสระรูปเดียว เสียงสระบางเสียงใช้รูปสระหลายรูปประสมกัน เช่น คำ “ดู” ใช้รูปตินคู่รูปเดียว คำ “ดี” ใช้พินทุ์อุปประสมกับฝนทอง คำ “เพราะ” ใช้รูป ไม้หน้า ลากข้างและวิสรรชนีย์ หรือ จะเขียนคำว่า “เมื่อ” รูปสระที่ใช้ก็มี ไม้หน้า พินทุ์อิ ฟันหนู ตัวอ และไม้ไต่คู้ หรืออยากจะเขียนคำว่า “แบลี่ย” รูปสระที่ใช้ก็มี ไม้หน้าคู่และไม้ไต่คู้ เป็นต้น ความถูกต้อง ชัดเจนก็มีให้เห็น

คำว่า “รูปสระ” ตามตำราหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร หมายถึง รูปเขียนหรือตัวเขียนที่ใช้ในการเขียนรูปสระเสียงต่างๆ ในภาษา ซึ่งสระเสียงหนึ่งๆ อาจเขียนด้วยรูปสระรูปเดียว เช่น เสียง อะ เขียนด้วยวิสรรชนีย์รูปเดียว เสียง อา เขียนด้วยลากข้างรูปเดียว เสียงสระบางเสียงต้องเขียนด้วยรูปสระหลายรูป เช่น เสียง เอะ เขียนด้วย ไม้หน้าและวิสรรชนีย์ เสียง เอื้อะ เขียนด้วย ไม้หน้า ตัวอ พินทุ์อิ ฟันหนู และวิสรรชนีย์ หากเสียงเอื้อะมีตัวสะกด เช่น คำว่า “เมื่อ” ในส่วนรูปวิสรรชนีย์หายไปเพิ่มไม้ไต่คู้ขึ้นมา ซึ่งเราเรียกการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้ว่า สระเปลี่ยนรูป ตัวที่เปลี่ยนไป (วิสรรชนีย์) หรือเปลี่ยนมา(ไม้ไต่คู้) ก็ยังคงจัดอยู่ในส่วนที่เป็นรูปสระใน ๒๑ รูป อยู่นั่นเอง

รูปสระตามตำราหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร รูปสระบางรูปไม่สามารถใช้เดี่ยวๆ ได้เลย ได้แก่ ฝนทอง ฟันหนู นฤหิต ตัวอ ไม้ไต่คู้ (ใน ส่วน ไม้ไต่คู้ มียกเว้นในคำ “กี” คำเดียวที่สามารถใช้เดี่ยวๆ ได้) ซึ่งรูปสระทั้ง ๒๑ รูป เมื่อนำมาประสมเขียนเป็นรูปสระพร้อมใช้ของคำที่ใช้ในภาษาไทย (บางเสียงอาจจะยังไม่มีคำใช้ในภาษาไทย แต่ถ้าหากต้องการเสียงนั้น ก็สามารถเขียนถ่ายถอดเสียงออกมาเป็นรูปได้) รูปสระสำเร็จรูปที่ใช้เขียนคำเป็นภาษาไทยอย่างถูกต้องตามหลักภาษา จึงมีรูปได้ต่างๆ ดังนี้

รูปสระสำเร็จรูป

เสียง		รูป			หมายเหตุ
ที่	เสียง	ที่	รูป	ตัวอย่าง	
๑.	อะ	๑.	- ะ	นะ พระ กละ	เมื่อมีตัวสะกด
		๒.	- ั	วัง จันทร ชัน รัก	
		๓.	- ำ	ซ้ำ ถลำ พรำ	
		๔.	- ำ	ไซ ไฟ ไฉน	
		๕.	- ำ	ไซ ใคร ใจ	
		๖.	- ำ	เฝ้า เก่า เร้า	
		๗.	- ำ	ไซย	
		๘.	รร	กรรม ธรรม สรรพ มรรค อรรถ วรรณ ตรรก	เมื่อมีตัวสะกด
				ขรรค์ ครรภ์ (อา)ถรรพ์	
๒.	อา	๘.	- ำ	มา ปลา	
๓.	อิ	๑๐.	- ิ	ลิจิต วิจิตร คณิต	เมื่อมีตัวสะกด

๔.	ดิ	๑๑.	-ดิ	ดี ดึบ หลีก	
๕.	ดี	๑๒.	-ดิ	ควี่ ดึก จิ้ง	
๖.	ดีอ	๑๓.	-ดีอ	ดีอ ซื่อ ซื่อ	
		๑๔.	-ดิ	มีด ลึบ	เมื่อมีตัวสะกด
๗.	ดู	๑๕.	-ดู	ดู ดูง ดูย	
๘.	ดู	๑๖.	-ดู	ดู หมู ครัว ลูก สูง	
๙.	เอะ	๑๗.	-เอะ	ละ ตะ เป๊ะ	
		๑๘.	-เอะ	เซ็ง เกร็ง เซ็น เพ็ญ เซ็ด	เมื่อมีตัวสะกด
๑๐.	เอ	๑๙.	-เอ	เซ เลว เอก เลข	
๑๑.	แอะ	๒๐.	-แอะ	ละ แปะ แวะ	
		๒๑.	-แอะ	แข็ง แะบ (ไฟ)แซ็ก	เมื่อมีตัวสะกด
๑๒.	แเอ	๒๒.	-แเอ	แม่ แสง แหบ	
๑๓.	โอะ	๒๓.	-โอะ	โต๊ะ โละ โปะะ	
๑๔.	โอ	๒๔.	-โอ	โถ โผล่ โห้ว	
๑๕.	เอะ	๒๕.	-เอะ	เกาะ เเพราะ	
		๒๖.	-เอะ	(กระ)จ็องจ็อง ล็อก ล็อก น็อก ร็อก	เมื่อมีตัวสะกด
๑๖.	ออ	๒๗.	-อ	พ่อ รอ ซอบ ร็อย	
๑๗.	เอะ	๒๘.	-เอะ	ละอะทะอะ เปรอะ ละอะ	
		๒๙.	-เอะ	เอ็ง เซ้ม เง็ก	เมื่อมีตัวสะกด
๑๘.	เออ	๓๐.	-เออ	เชอ เผลอ เกลอ หม่อ	
		๓๑.	-เออ	เดิน เสิญ เพลึง เจลิม	เมื่อมีตัวสะกด
๑๙.	เอ็ยะ	๓๒.	-เอ็ยะ	เจ็ยะ เป็ยะ เซ็ยะ	
		๓๓.	-เอ็ยะ	(ตระ)เป็ย (กัณ)เตร็ย	เมื่อมีตัวสะกด
๒๐.	เอ็ย	๓๔.	-เอ็ย	เส็ย เล็ยว เกล็ยง เป็ริยว	
๒๑.	เอ็อะ	๓๕.	-เอ็อะ	เล็อะ เร็อะ	
		๓๖.	-เอ็อะ	เม็อน เร็อม (ประ)เก็อม	เมื่อมีตัวสะกด
๒๒.	เอ็อ	๓๗.	-เอ็อ	เร็อ เซ็อ เฟ็อน เม็อง เซ็อน เม็อย	
๒๓.	อ็วะ	๓๘.	-อ็วะ	ฝั้วะ ชั้วะ ยั้วะ ตั้วะ อ็้วะ ฝลั้วะ	
		๓๙.	-อ็วะ	มี้วน ยั้วง กั้วง กั้วล	เมื่อมีตัวสะกด
๒๔.	อ็ว	๔๐.	-อ็ว	กั้วว จั้วว	
		๔๑.	-อ็ว	ควรร ควรวญ กั้วว ทรวง นวค	เมื่อมีตัวสะกด
๒๕.	วิ	๔๒.	-วิ	ฤดี ฤทัย ฤณี พฤกษา พฤษภ พฤหัส	
๒๖.	วิ			ฤทธิ ตฤณ กฤษณา กฤษฎีกา ทฤษฎี	

๒๗.	เรอ			ฤกษ์	
๒๘.	รือ	๔๓.	ฤ	ฤยี่	

จะเห็นว่ารูปและเสียงสระที่สามารถออกเสียงได้และถ่ายทอดเป็นตัวเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษามีอยู่ ๒๘ เสียง ๔๓ รูป เปลี่ยนไปจากอันเดิมด้วยการรวบเสียงที่เหมือนกันและประสมรูปย่อยๆ ให้เป็นรูปที่พร้อมใช้ แล้วกระจายรูปตามการประสมอักษรใช้ ได้ ๒๘ เสียง ๔๓ รูป ดังแสดงข้างต้น

ในหนังสือฉบับเดียวกัน (หนังสือราชบัณฑิตยสถานค่นวนมาก ที่ รด ๐๐๐๔/๑๓๕๒ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๓) กล่าวว่า “ในเสียงสระ ๓๒ นี้ มีเสียงซ้ำกันอยู่ ๘ เสียง ซึ่งเป็นสระเกิน คือ ฤ ฤา ฤา ฤา อ่า ไอ ไอ เอา เพราะฉะนั้น จึงมีเสียงสระไทยต่างกันเพียง ๒๔ เสียง เท่านั้น” ในส่วนนี้ ขอแสดงความคิดเห็นว่า ที่ว่ามีเสียงซ้ำ พอจะมองว่าเป็นเสียงซ้ำได้ก็แต่เฉพาะ อ่า ไอ ไอ เอา ซึ่งเป็นเสียง อะ ซึ่งในที่นี้ก็ได้รวมไว้ในเสียง อะ แล้ว ทำให้เสียง อะ มีรูปใช้ต่างๆ กัน ๘ รูป ดังที่ปรากฏข้างต้น ส่วนเสียง ฤ ฤา ฤา นั้น จะมองว่าซ้ำกับอะไร เพราะดูก็ไม่เห็นจะมีเสียงไหนออกเสียง รือ รือ ลือ ลือ จะมีคล้ายๆ ก็เสียง อือ อือ แต่ก็คือเสียง อือ อือ ที่สามารถจะไปประสมกับพยัญชนะใดๆ ก็ได้ และเสียง รือ รือ ก็ไม่ใช่ อือ อือ ประสมกับ ร เขามีรูปเฉพาะของเขาว่า เป็น ฤ ฤา นำไปใช้ด้วยตัวเขาเองได้เลย ซึ่งกลับกันกับเสียงอื่น คือเสียงอื่นนั้น แม้เป็นเสียงเดียว เมื่อนำไปใช้จะมีได้หลายรูป แต่รูปนี้ (ฤ) รูปเดียว เมื่อนำไปใช้มิได้หลายเสียง คือ เสียงรือ เสียงริ เสียงเรอ ดังกล่าว ไม่ใช่เสียง อือ เสียงอิ เสียงเออ แต่คือเสียงรือ เสียงริ เสียงเรอ เราไม่สามารถจะเขียน รือ รือ เรอ หรือ รือ รือ เรอ โดยให้มีความหมายเป็น ฤติ ฤทธิ หรือ ฤกษ์ ได้ หรือจะเขียนเป็น ฤติ ฤทธิ ฤกษ์ ก็ไม่ใช่ จะบอกว่าเสียงซ้ำนั้นจึงไม่น่าจะใช่ แต่เสียง ลือ ลือ คือรูป ฤ ฤา นั้น ปัจจุบันไม่มีที่ใ้ใช้จึงน่าจะตัดทิ้งได้ (หรือจะคงไว้เป็นประวัติศาสตร์) ทำให้สระมี ๒๘ เสียง ๔๓ รูป แต่กรณีจะถือการกำหนดจำนวนรูปและจำนวนเสียงเป็นเกณฑ์สำคัญนั้นไม่น่าจะใช่ สำคัญที่การเขียนสะกดถ่ายทอดเสียงได้ถูกต้องตามหลักภาษามากกว่า

นอกจากนี้ ในหนังสือฉบับเดียวกัน (หนังสือราชบัณฑิตยสถานค่นวนมาก ที่ รด ๐๐๐๔/๑๓๕๒ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๓) ยังกล่าวถึงสระประสม ๖ เสียง ที่จัดเป็นคู่สั้น-ยาว คือ เอียะ-เอีย เอือะ-เอือ อัวะ-อัว ว่า นักภาษาศาสตร์พิจารณาว่ามีเพียง ๓ หน่วยเสียง ได้แก่ เอีย เอือ อัว ซึ่งเป็นเสียงยาว ส่วนเอียะ เอือะ อัวะ ซึ่งเป็นเสียงสั้น นักภาษาศาสตร์จัดให้เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงสระประสมที่เป็นเสียงสระสั้นยาวเป็นคู่ๆ นั้น โดยให้เหตุผลว่า เนื่องจากไม่ว่าจะออกเสียงคำที่มีสระประสมแต่ละคู่เป็นเสียงสั้นหรือเสียงยาวก็ไม่ทำให้ความหมายแตกต่างกัน ในส่วนนี้ขอให้พิจารณาข้อความต่อไปนี้

ติเฝียะ กับ ติเฝีย ใช้ด้วยกันได้หรือ (คำคำ แก่ทำนากะเมียแก แก่ตีวัวเฝียะๆ - คำคำ แก่ทำนากะเมียแก แก่ตีวัวเฝียะๆ)

ยายเทือะ เป็นเพื่อนบ้านเก่าแก่ของเรา ยาย "เทือะ" เพื่อนบ้านเก่าแก่คนนี้ ถ้าไม่เขียน “เทือะ” เขียน “เทือ” แทนได้หรือ หรือถือว่าเป็นชื่อเฉพาะไม่เข้ากับหลักเกณฑ์นี้ แล้วจะเขียนชื่อแกเป็นอย่างไร แกถึงจะได้เป็นยายเทือะ ไม่เป็นยายอื่นไปเสีย

ตบผัวะ ความหมายเดียวกับ ตบผัว ?

จี๊ดวะ/จี๊ดวะ (จี๊ดโกหก - เสียงสูง เสียงต่ำ ไม่ทำให้ความหมายต่าง) ความหมายเดียวกับ จี๊ดวะ ?

จากตัวอย่างที่ยกมา คงจะพูดไม่ได้ว่าคำที่มีสระประสมเป็นเสียงสั้นเสียงยาวคู่กันนั้น เสียงสั้น เสียงยาวไม่ทำให้ความหมายแตกต่างกัน หรือหากจะให้เหตุผลว่าเสียงสั้นของหน่วยเสียงเหล่านี้ มีไม้ก่ คำ ก็คำไม้ก่คำนั้น มีความหมายหรือไม่ หรือจะให้เหตุผลว่าเสียงสั้นของหน่วยเสียงเหล่านี้ ส่วนมากเป็น เสียงเลียนธรรมชาติทั้งนั้น ก็แล้วเสียงเลียนธรรมชาตินั้น ให้ความหมายหรือไม่ หรือมันให้แก่ ความรู้สึก แล้วความรู้สึกนั้นมีความหมายหรือไม่ หรือถ้าจะว่าคำเหล่านี้ส่วนมากเป็นคำที่มาจากภาษา อื่น ภาษาอื่นที่เข้ามาอิทธิพลกับภาษาไทย เราจำเป็นต้องถ่ายทอดเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงเดิมหรือไม่ ซึ่งภาษาอื่นที่ใช้เสียงเหล่านี้มากที่สุดก็น่าจะเป็นภาษาจีน เสียงคำในภาษาจีนนั้น ออกเสียงต่างกันแต่ ความหมายไม่ต่างก็เห็นจะเป็นที่ระดับเสียงไม่ใช่เสียงสระ เช่น คำว่า เจียะ จะออกเสียงเป็น เจียะ เจียะ เจียะ ความหมายคือ กิน เหมือนกัน ยังไม่เคยได้ยินใครออกเสียง เจียะ บ้าง ออกเสียง เจีย บ้างใน ความหมายเดียวกัน หรือจะเป็นภาษาปาก “เหมือนกันเดี๋ยะ” จะพูดว่า “เหมือนกันเดี๋ย” ฟังแล้วได้ ความหมายไม่ต่างหรือ

จากตัวอย่างต่างๆ เหล่านี้ คงพูดไม่ได้ว่า เสียงเอียะ เอือะ อัวะ เป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วย เสียงสระประสมที่เป็นเสียงสระสั้นยาวเป็นคู่ด้วยเหตุผลว่าเสียงสั้นยาวไม่ทำให้ความหมายแตกต่าง เสียง เอียะ – เอือะ เอือะ – เอือ อัวะ – อัว จึงควรยังคงอยู่ตามเดิม มีอิสระต่อกัน ซึ่งเสียงที่กล่าวถึงนี้ หากจะ ถ่ายทอดเป็นสัญลักษณ์สากล ก็ถ่ายทอดได้เป็น

/ia/ ออกเสียงว่า เอียะ

/iia/ ออกเสียงว่า เอือะ

/ua/ ออกเสียงว่า อัวะ

/uua/ ออกเสียงว่า อือะ

/ua/ ออกเสียงว่า อัวะ

/uua/ ออกเสียงว่า อือะ

ในเรื่องการถ่ายทอดเสียงเป็นตัวอักษร เคยเห็นป้ายประชาสัมพันธ์การแสดง แสดงไว้ข้างถนน บอกว่ามีละครเรื่อง “เนียงคือฮม” เสียงของชื่อละครชื่อนี้เป็นคำเขมร นัยว่ามีความหมายว่านางนมโต ความหมายตรงกับตำแหน่งของคำ คือ เนียง-นาง คือฮ-นม ทม-โต ออกเสียงตรงตามรูปที่ปรากฏ ยกเว้นคำ “คือฮ” ไม่สามารถเขียนถ่ายทอดเสียงได้ตรงกับเสียงที่ออกในภาษาเขมร คล้ายๆ จะออกเป็น เสียง เออะ แต่ไม่ใช่ มันเป็น เออะ แบบเขมรๆ แต่เดิมเคยเห็นสถาบันที่แสดงละครเรื่องนี้เขียน ประชาสัมพันธ์เป็น “เนียงเคอะฮม” หรืออาจจะเขียนเป็น “เนียงเคอะห่ม” ก็รับได้ ต่อมาเห็นเขียน เป็น “เนียงคือฮม” เลยคิดว่าเกิดอะไรขึ้น เขียน “เคอะฮ” หรือ “เคอะห” ตัว ฮ หรือ ห ที่ตามหลังนั้น แทนเสียงลม แสดงให้เห็นว่าเสียงนี้เป็นเสียงเปิดไม่ใช่เสียงปิด ไม่ใช่ “เคอะ” ที่ลมปิด แต่เป็น “เคอะฮ” ที่มีลมตามออกมา เหมือนที่ถ่ายทอดคำว่า อัลเลาะห์ รอบีอะห์ ซาบียะห์ ฮิเราะห์ในคำ อิสลาม แต่ เคอะห นี้ เสียงสระไม่ใช่เสียงเดียวกับในคำอิสลาม อัลเลาะห์ ฮิเราะห์ เป็นเสียงออกแบบ เขมรๆ ถ้าเป็นเสียง เคอะห ออกเสียงแบบเดียวกับคำอิสลาม ความหมายจะเป็นอีกความหมายหนึ่ง ไม่ใช่

ความหมาย “นม” แต่เป็นความหมายว่างอก การถ่ายทอดเสียง “เนียงคือฮั้ม” ไม่น่าจะถูกต้อง เพราะรูปสระ “- อ” รูปนี้เราไม่มีใช้ใดๆ โดยไม่มีตัวสะกด จะใช้รูป - อ ได้ต่อเมื่อมีตัวสะกด จะตะแบงว่า ฮ หรือ ห เป็นตัวสะกดก็ไม่ได้ เพราะในภาษาไทย ห ฮ ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นตัวสะกดได้ เช่นเดียวกับ ฉ ฌ ผ ฝ และ อ หรือจะใช้เหตุน่า ห ฮ ไม่ได้เป็นตัวสะกด แต่เป็นลักษณะคล้ายตัวตามเพื่อ บอกว่าออกเสียงลมเหมือนในคำ อัลเกาะห์ ก็ไม่ได้ เพราะในคำ อัลเกาะห์ รูปสระคือ ะ-ะ ซึ่งรูปนี้มีใช้ แต่รูป - อ ใดๆ ไม่มีใช้ดังกล่าวข้างต้น เพราะฉะนั้น “เนียงคือฮั้ม” รูปสระคือ - อ (ไม่ได้คู่กับตัวอ) จึงเป็นการเขียนผิด

ศัพท์สัญลักษณ์สากลจากหนังสือราชบัณฑิตยสถาน คำนวณมาก ที่ รท ๐๐๐๔/๑๓๕๒ ลงวันที่ ๗

ตุลาคม ๒๕๕๓ ดังนี้

หน่วยเสียงสระเดี่ยว

/a/	ออกเสียงว่า	อะ
/aa/	ออกเสียงว่า	อา
/i/	ออกเสียงว่า	อิ
/ii/	ออกเสียงว่า	อี
/u/	ออกเสียงว่า	อุ
/uu/	ออกเสียงว่า	อู
/e/	ออกเสียงว่า	เอะ
/ee/	ออกเสียงว่า	เอ
/ɛ/	ออกเสียงว่า	แอะ
/ɛɛ/	ออกเสียงว่า	แเอ
/o/	ออกเสียงว่า	โอะ
/oo/	ออกเสียงว่า	โอ
/ɔ/	ออกเสียงว่า	เอะ
/ɔɔ/	ออกเสียงว่า	ออ
/ə/	ออกเสียงว่า	เออะ
/əə/	ออกเสียงว่า	เออ

หน่วยเสียงสระประสม

/ia/	ออกเสียงว่า	เอีย
/ua/	ออกเสียงว่า	เอือ
/ua/	ออกเสียงว่า	อัว